

[Glistrup]

Bjørn Westh og fru Jytte Hilden, og de inspireres måske af hr. Svend Auken, så derfor kan det godt være, at det indirekte er hr. Svend Auken, der også er bagmanden til denne ulykke i dansk politik. Det var imidlertid aldrig nogen sinde sket, så længe regeringen havde den ene fornuftige minister i sin kreds, der hed Ib Stetter, at man havde indladt sig på på den måde at sparke til de små virksomheder og til de højteknologiske virksomheder, som ikke har særlig megen arbejdskraft og derfor kommer til at lide under dette til fordel for det, som industriministeren med sine nævnte bagmænd og bagkvinde går ind for, nemlig at styrke rustbunkeindustrien. For det, som karakteriserer den nuværende industriminister, er jo faktisk det, at hver gang vi har noget totalt forældet i dansk industri, som burde kastes på lossepladsen, så kommer industriministeren rendende med sin skibsværftspakke, sin stålværkspakke, og hvad det nu ellers kan være. Det er jo netop de forældede industrier og de industrier, som der ikke er fremtid i, den nuværende industriminister støtter, og det er jo også dem, der kan give syv ekstra minkpelse til direktørfruerne. Det er den fordelingsmæssige, den produktionstekniske virkning af den pakke, vi taler om her.

Socialt vil det virke på den måde, i hvert fald sådan som lovforslagene foreligger her ved andenbehandlingen – vi må så håbe på, at de er fornuftigere, når vi skal kommentere dem ved tredjebehandlingen – at det sociale indhold af disse regler som påvist bl.a. i henvendelser fra landboforeninger, fra svineavlforeningen, fra Butikshandelens Fællesråd, fra Håndværksrådet og for den sags skyld også fra Det Danske Handelskammer – selv om det måske har fat i en lidt anden problemstilling – er, at et 5-cifret antal mindre virksomheder skal lukke, hvad enten det så bliver via konkursvejen eller på anden måde. Det er det, som bliver resultatet.

All right, nu ved jeg godt, at regeringen aldrig har haft nogen særlig forkærlighed for disse småvirksomheder; de er så besværlige. Det er langt lettere at have at gøre med Skandinavisk Tobak, A. P. Møller og lignende større foretagender, der har edb-maskiner og andre ting. Disse iværksættere, som er mere eller mindre vilde og laver fejlskud, og hvad der nu ellers er tale om, har aldrig interesseret denne regering, for de er så besværlige, når man ser det fra det embedsmandssynspunkt, som jo hele

vejen igennem karakteriserer denne regering. Derfor er det sådan set ikke overraskende, at man har lavet denne skævfordeling, men lad os håbe på det, som skatteministeren har været ude med i sine offentlige udtalelser i de senere dage, nemlig at det politiske pres nu er blevet selv skatteministeren og hans parti og hans regeringspartnere for stærkt, og at man derfor vil ryste ud med en eller anden løsning. Vi vil se meget, meget positivt på under den kommende udvalgsbehandling, hvordan den løsning bliver.

Det, der simpelt hen er Fremskridtspartiets synspunkt her, som da vi diskuterede tvillingesøsteren til dette forslag – eller storesøsteren, skulle man måske kalde det, for hun er jo immervæk et års tid ældre, kartoffelpesten – er, at hver øre, vi kan vriste ud af provenuet af disse ordninger, er en øre, der gør samfundsmæssig gavn, og hvis derfor de 9,2 mia. kr. kan falde, er det strålende. Vi ser selvfølgelig også gerne, at statsudgifterne på de 12,6 mia. kr. til overklassens luksusforbrug m.v. også kan få lov til at være i aftagende, sådan at vi kan få balance, også varigt, på vores statsbudget og meget gerne på et lavere niveau end det, det bliver skruet op til med denne lovgivning.

Så kan man spørge: Hvorfor i alverden har det Fremskridtsparti, der ellers altid anviser de konstruktive løsninger i alle sager herinde, ikke her til andenbehandlingen stillet nogle ændringsforslag? Og det skal jeg sige: Det er Fremskridtspartiets opfattelse, at det, der er fejlen ved de foreliggende lovforslag, er, at de er aldeles forkert konstrueret, aldeles forkert sammensat. Der er jo en ganske klar lighed mellem kartoffelgiften på 20 pct. på fattigfolk i Danmark og den måde, denne pakke optræder på, og på samme måde som kartoffelulykkerne og kvaksalveriet kun kan afbødes ved, at man totalt ophæver den lovgivning – hvad der forhåbentlig vil ske i 1988, før den begynder at lave ulykker på Fremskridtspartiets 16-års-fødselsdag, den 22. august 1988, hvor alle de penge skal indbetales – håber vi, at vi i 1988 også kan få afskaffet de fleste af disse regler.

En af de tekniske enkeltheder, som vi har diskuteret en hel del i udvalget, og som vi vel nok også kommer til at vende tilbage til under de kommende udvalgsforhandlinger, er denne bagatelgrænse på 200.000 kr. Både i den offentlige debat og i og for sig også i regeringens op-